

[Kirkeministeren.]

maatte faa at vide, hvad der var foregaaet ved denne Ungdomsfest et Aar før i 1932, og hvad han havde foretaget sig, efter at denne Ungdomsfest var afholdt. Derpaa fik jeg saa en supplerende Indberetning, som indeholdt de Oplysninger, jeg her har fremsat. Det var altsaa Meningene fra baade Biskoppens og Sognepræstens Side, at Sagen skulde forløbe i Ro, større Vægt lagde man altsaa ikke paa den dengang. Saa, da den kom offentligt frem ved det omtalte Møde, tog Biskoppen et andet Standpunkt, efter at Borgmester Jørgensen havde udtalt sig til Bladene. Biskoppen forespurte saa Menighedsraadet ved Ansgarkirken om dets Stilling, og alle Medlemmerne sluttede sig enstemmigt om den Udtalelse, som jeg citerede før; at han, Borgmesteren, havde i den Tid, han havde været Medlem af Menighedsraadet, efter bedste Evne medvirket til at skabe gode Vilkaar for Sogmenighedens Liv og Vækst. Et Medlem udtalte sin Beklagelse af, at han havde medvirket ved denne Ungdomsfest. Dermed kunde Sagen have været endt, og Sagen kan ikke, efter at Menighedsraadet ikke har udelukket Borgmesteren fra Menighedsraadet, indankes for nogen. Menighedsraadets Afgørelse er endelig. Der staaer ganske vist i Menighedsraadsloven, at en saadan Sag kan indankes for Biskoppen, men Forudsætningen for, at den kan indankes, maa naturligvis være, at der er nogen til at indanke den, og det er der naturligvis ikke i det Tilfælde, hvor hele Menighedsraadet nægter at udelukke Borgmesteren fra Menighedsraadet.

Naar Biskop Oldenburg nu har rettet en Forespørgsel til Ministeriet om Forstaaelsen af visse Punkter i Menighedsraadsloven, og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har udtalt Ønsket om, at der maatte blive udsendt et Cirkulære, til Biskopperne formoder jeg, om Forstaaelsen af visse Punkter i Menighedsraadsloven, vil jeg dertil sige, at det forekommer mig, at efter hele det Forløb, som Sagen har haft fra Begyndelsen af, hvor Biskop og Præst var enige om, at det var bedst, at den forløb i Ro, tror jeg ogsaa, at det er bedst, at der nu ikke gøres mere ud af denne Sag, men at den virkelig forløber i Ro. Jeg indtager det Standpunkt, som Biskoppen og Sognepræsten og Menighedsraadet indtog fra Begyndelsen af, og jeg betragter det som meget uheldigt, at den i det hele taget er kommet frem og har vakt saa stort Røre, som den har. Jeg tror, at hvis Biskop Oldenburg eller Pastor Bang ved Kirken, da de mente, at det var

bedst, at Sagen forløb i Ro, ved en eller anden passende Lejlighed, som jo altid gives i en saa lille By som Aalborg, havde talt med Borgmester Jørgensen derom, saa havde denne Sag let været klaret, men dengang den blev kastet ud i Agitationen, den kirkelige Agitation og ogsaa til Dels den politiske Agitation, ja, da var der Stof i den. Jeg ønsker imidlertid ikke at udnytte dette Stof. Det er, saa vidt jeg ved, første Gang i den Tid, Menighedsraadsinstitutionen har bestaaet, at der har været Tale om at udelukke et Medlem af et Menighedsraad. Jeg indrømmer, at Bestemmelserne derom i den nuværende Menighedsraadslov er ikke helt klare, og det er derfor rigtigt; at Biskoppen har gjort det kirkelige Udvalg opmærksom paa, om der ikke kunde være Lejlighed til at tage disse Bestemmelser op og klargøre dem. Det har vi gjort, og lad os nu arbejde i Ro i det kirkelige Udvalg med dette Spørgsmaal og se at faa tydelige og klare Bestemmelser, det tror jeg, at vi alle og ikke mindst Kirken er bedst tjent med.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Oskar Andersen: Jeg beklager, at den højtærede Kirkeminister ikke synes at have opfattet min Henvendelse ganske korrekt. Jeg betonedede meget stærkt, at Borgmesteren og hans personlige Standpunkt er mig ganske underordnet. Det er det principielle Spørgsmaal, der er vigtigt, og det var først fra det Øjeblik, da Spørgsmaalet blev principielt, nemlig da Borgmesteren tilkendegav, at han opfattede Menighedsraadshvervet som et borgerligt Ombud, at Spørgsmaalet overhovedet kom frem. Han har fastholdt dette, skønt han har taget nogle Udtryk tilbage, og derfor er det, at Menighedsraadsloven trænger til en Forklaring; det er imidlertid ikke det kirkelige Udvalg, der skal forklare den; men det er Ministeriet, som er sat dertil, og derfor anser jeg det for en Pligt for Kirkeministeren at besvare den Skrivelse, der er kommet fra Aalborg-Biskoppen desangaaende. Jeg ved meget vel, at Borgmesterens Tale var i enhver Henseende uskyldig, den interesserer mig ikke, og jeg har endogsaa betonet, at jeg er temmelig overbevist om, at Borgmesteren ikke var klar over, at den Forening, han talte i, havde det Program, den havde, men naar en Forening har et saadant Program og medarbejder det, som den højtærede Kirkemini-